

Kijkt binnen in een huis op Baanhoek

Door: Margreet Strijker

Deze keer mag ik voor Het Kompas binnenkijken in het huis aan de rivier op Baanhoek waar de bekende televisiemaker Aad van den Heuvel een groot deel van zijn jeugd heeft doorbracht (1941 – 1955) en waar mijn opa en oma, Roel en Lien Strijker bijna twintig jaar gewoond hebben (1955 – 1974). Ik weet nog dat ik als klein kind gefascineerd was door het brievenbusdeurtje in de muur naast de voordeur. Toen ik wat groter was zwom ik er met mijn vader en tante Hennie in de rivier. Het deurtje van de brievenbus is er nog en de rivier ook, maar verder veranderde er veel. Dat heeft enerzijds te maken met de verbouwingen door de huidige bewoners Wim en Teuni van Tuijl die er een gezellig eigentijdse woning van maakten. En anderzijds met de dijkversterking die behalve scheuren in de woning en een kapot riool, een lekkende dijk en een zich al dertig jaar voortslepende strijd met het Waterschap opleverde.

De familie van Tuijl kocht het huis in 1974. Teuni: „Als kind liep ik er regelmatig langs en toen vond ik het van die deftige huizen. Ik denk dat het door de erkers kwam, want daar ben ik nog steeds gek op. Maar we gingen vooral voor het wonen aan de rivier. Mijn ome Jan Strijker wees ons erop dat het te koop stond.” Wim vult het verhaal verder aan: „Het was toen in eigendom van Van Dodewaerd, die zelf ook in één van deze vier huizen woonde. We hoefden niet eens eerst naar de notaris maar kregen gelijk de sleutel mee. We begonnen in april, nog voor de hypotheek rond was, aan de verbouwing. In juni was de overdracht en in oktober zijn we er met onze zoons Wim en Arie gaan wonen. In april 1975 werd onze dochter Annemieke er geboren. “Toevallig werden Roel en Lien Strijker in 1955 door dezelfde Jan Strijker (broer van Roel) en zijn vrouw Agatha erop attent gemaakt dat het huis te huur zou komen.

Het rijtje van vier woningen werd in 1939 gebouwd door aannemer Visser Baanszoon. Hij bezat ook een huis schuin aan de overkant op de dijk. Wim: „Het verhaal gaat dat deze man een karwei had aangenomen, waaraan hij zoveel verdiend had, dat hij deze vier woningen liet bouwen om te

verhuren en zelf in een groot huis in Voorburg ging wonen. Om onderhoud te plegen kwam hij per trein en sliep dan in de schuur.” In 1941 betrok de familie Van den Heuvel de woning. Aad van den Heuvel schreef hier over: „Wij hadden kennissen in Sliedrecht en wij hebben eerst een jaar bij hen, in wat nu het Baggermuseum is, gewoond. Later kregen we een dijkhuis en heb ik mijn jeugd aan de Merwede gesleten.”

Er is een vanaf de rivier genomen foto uit de veertiger jaren en het zou zomaar kunnen dat de vrouw die daarop vaag te zien is, moeder Van den Heuvel was. Overigens werd Aad vroeger Brammetje genoemd. Teunie: „Mijn 94 jarige tante Pleuni, in Sliedrecht beter bekend als juf Tieleman van de peuterschool aan de Tolsteeg, weet nog dat zijn moeder dat niet leuk vond. “Hij heet Bram”, zei ze dan. Later heeft hij er zelf blijkbaar Aad van gemaakt.” Ook Hennie, de dochter van familie Strijker, heeft nog herinneringen aan de tijd rond de verhuizing in 1955: „Bram en ik waren even oud en ik had het idee, dat zijn moeder ons wilde koppelen. Ze sprak

in mijn ogen nogal deftig en zei dan een beetje bekakt: "Je blijft toch wel een bammetje mee-eten?" In onze familie is dat jarenlang een gevleugelde uitdrukking gebleven. Ha, ha."

Wim en Teuni hebben de kamer doorgebroken, de oude schoorstenen weggehaald en een mooie schouw gemaakt. In die eerste jaren was er steeds wel wat te verbouwen. Het trapgat werd smaller gemaakt, zodat de badkamer vergroot kon worden. Overal kwamen nieuwe ramen en helaas moest ook het glas in lood eraan geloven. „Ja, in het huis van de burens zit het nog wel, maar bij ons was het helemaal kapot, de wind gierde er doorheen.“ Overigens bleven ook de oude marmeren schoorstenen, de kamer en suite met schuifdeuren en andere details in het buurhuis gehandhaafd, wat een goed beeld geeft van het oorspronkelijke interieur.

Het huis van de familie van Tuijl kreeg een dakopbouw aan de rivierkant en een dakkapel aan de voorkant. Er werd een stuk aangebouwd, de wc werd verplaatst en er kwam een nieuwe keuken. Als laatste kreeg de woonkamer tien jaar geleden een nieuw plafond met mooie sierlijsten, waar inmiddels een flinke streep doorheen loopt. Ook in veel muren zitten scheuren en regelmatig ligt het gruis op het aanrecht. "Veel van de keukentegels vertonen barsten, waar je bij het schoonmaken je handen aan openhaalt als je niet uitkijkt", aldus Teuni. Wim vertelt dat het riool

kapot is. De noodreparatie die een paar jaar geleden werd uitgevoerd, wordt nu door het Waterschap gezien als definitief.

„We wisten vanaf het begin dat die dijkversterking zou komen, maar oorspronkelijk was het plan dat in de dijk zelf te doen. De Vereniging Dijkvak 14 werd opgericht en die hebben heel veel voor ons gedaan tot aan het Europese Hof toe. De gemeente is uiteindelijk onder dwang van het rijk overstag gegaan en heeft toch ingestemd met de keermuur buiten langs.” Er was in het begin veel herrie en overlast, de door een constructiefout lekkende dijk geeft problemen en er was gedoe over houten tuintegels, die geen planken mochten zijn. De planschade is nog steeds niet uitbetaald en is er onenigheid over de hoogte van de schadevergoeding. Hoewel Wim en Teuni vasthoudend zijn en niet van wijken weten ten opzichte van het Waterschap beheerst het niet hun hele leven. „Rond de tijd dat de werkzaamheden begonnen, was Annemieke die met haar man en kinderen in het huis naast ons woonde ernstig ziek. In 2005 is ze overleden. Dat leert je wel relativiseren. En we hebben soms ook gelachen hoor, bijvoorbeeld toen het een keer erg hoog water was en de werkketen en Dixies langs kwamen drijven. Leedvermaak hè. Ondanks alles willen we hier echt niet weg. Het is hier achter een paradijs voor kinderen. Ze kunnen heerlijk spelen en zwemmen. Je moet er toch niet aan denken in een appartement te zitten waar nooit een schip langs komt varen.”

